

LETO (VOL.) XI. FEBRUARY 22. 1919. ŠTEV. (No.) 4.

AVE MARIA

KATOLIŠKI LIST ZA SLOVENCE
V AMERIKI.

Izhaja vsako drugo soboto.
Published every second Saturday by

Ave Maria Publishing Co.

62 ST. MARKS PL., NEW YORK, N. Y.

"Published and distributed under permit (No. 650) authorized by the Act of October 6, 1917, on file at the Post Office of New York, N. Y. By order of the President, A. S. Burlison, Postmaster General."

"Entered as Second Class Matter May 25, 1918, at the Post Office at New York, N. Y. under the Act of March 3, 1879."

February 22, 1919.

"AVE MARIA"

"AVE MARIA"

62 ST. MARK'S PLACE NEW YORK, N. Y.

Published every second Saturday in the interest of the Order of Saint Francis, by the Ave Maria Publishing Company.

Subscription: \$2.00 per year.

"Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 Act of October 3, 1917, authorized on July 26, 1918".

ZAHVALE.

Podpisana se javno zahvaljujem vsemogočnemu Stvarniku, ker mi je na priprošnje blazene Device Marije podelil ljubo zdravje in tako odvrnil veliko bedo mojim malim otročičem. Bila sem v nezavesti dva meseca in vsakdo je dvomil, če še kedaj ozdravim. Sedaj sem hvala Bogu popolnoma zdrava.

K. Sprajcer, Ely, Minn.

Obljubila sem Mariji javno zahvalo v listu Ave Maria za uslišano prošnjo v bolezni. Bila

sem uslišana. Zato čast in hvala Mariji, kajti ni zapuščen, kdor v Marijo zaupa.

Ana Kolar, Wakefield, Mich.

Zahvaljujem se presv. Srcu Jezusovemu in brezmadežni Devici za večkrat molitev v bolezni in v drugih nadlogah.

Rozalija First, Chisholm, Minn.

Zahvaljujem se javno v listu A. M. za nepreštete dobrote, katere sem prejela na priprošnje Marije nabeške Kraljice od presv. Srca Jezusovega.

Ana Elenich, Baraga, Mich.

Po obljubi se javno zahvalim Bogu in Materi božji pomočnici kristjanov za uslišano molitev.

J. F. Greaney, Minn.

Po obljubi vom pošljem mali dar in izrekam svojo hvaležnost in zahvalo presv. Srcu Jezusovemu in Brezmadežni Devici Mariji za uslišano prošnjo v bolezni in za podeljeno zdravje.

Frančiška Novak, Pueblo, Colo.

Tem potom se zahvalim Mariji Pomočnici kristjanov za uslišano prošnjo, ker smo bili vsi bolni, cela družina in da bi nam se zana-prej stala na strani.

Mary J. Tomsha, Valley, Wash.

Novi Molitvenik "Ave Maria" z velikim debelim

tiskom smo začeli razpošiljati. Da ustrezemo našim rojakom, ki so vedno povpraševali po molitveniku z velikim tiskom, smo se odločili ga natisniti. Ker se nisimo mogli podati v velike stroške pri sedanjih draginjah papirja, zato smo ga tiskali le omejeno število. Molitvenik je priročne žepne oblike, tiskan na fin tenak papir in obsega 260 strani. Vezava je trojna, namreč v platno z rdečo obrezo, cena 70c. v usnje vezan z zlato obrezo, cena \$1.00. Vatirane platnice v usnje vezan z zlato obrezo, cena \$1.25.

"AVE MARIA"

62 St. Marks Place

New York, N. Y.

VERA, UPANJE, LJUBEZEN.

Po resnični dogodbi spisal K.

(Dalje).

“O Mary, ko bi ti ta riž res mogel dati srečo — kako srečna boš! Poglej koliko riža se je streslo.”

Mogoče pa bode? Saj pravijo, da riž pomenja srečo.

In tako sta Karol Modic in njegova žena Mrs. Modic nastopila svojo novo pot “zakonskega jarma.”

2. Jutro življenja.

Jutro je.

Ravno je vsplavala iznad spomladnih vrhov in gričkov krasna jutranja zarja in z vsakim trenutkom spreminjala svoja nebeško lepa oblačila. Iz temnordečega je počasi prehajala v krvavordečo, iz krvo-rdečega v blede cvetlično rdečico, iz blede rdečega v modrikasto zelenega in tako dalje, dokler se ni odela z zlato barveno

v znamenje, da je že tukaj kralj dneva, zlato solnce, ki je res takoj za njo pokušalo zaspano izza vrtov, kakor bi se sramovalo da je predolgo spalo.

Zlati solnčni žarki so se razbili po prebujeni naravi, pozlatili rosno kaplico na vsakem peresu, na vsaki cvetki, da so se vse te kapljice spremenile kakor v diamante in vračale krasne žarke kakor poljube v pozdrav svojemu kralju solncu.

Skrjanček je prvi začutil poljub solnčnega žarka, se vesel prebudil, se malo pretegnil in hajd kvišku, kvišku, k Bogu — kvišku v svoji krasni jutranji molitvi, kakor da bi hotel prehiteti človeka, da bi preje prišel pred dobrega Stvarnika s svojo hvalnico, kot človek s svojo kletvijo, s svojim grehom.

Solnce je vzšlo popolnoma. Vsa narava

je zopet pokoncu. Začenja se dnevno delo.

Takemu spomladnemu jutru bilo je podobno življenje po poroki mladih Modičevih. Žarki jutranji prve ljubezni so ju čarobno ogrevali in jima življenje osvetili z neko mamljivo čarobo.

Da, čutila sta se srečna.

Na peti ulici sta si uredila krasno stanovanje, opremljeno z vsem modernim pohištvom.

Mrs. Rupnik ni varčevala z denarjem.

“Moj najstarejši otrok gre od hiše, kolikor bom mogla, bom storila, da jima pomagam do sreče. Lep in prijeten dom, drži moža doma”, je govorila Mrs. Rupnik, “in veliko pripomore k zadovoljnosti”.

Tudi poročnih darov sta veliko dobila od raznih prijateljev. Ni jih dobil toliko ženin kolikor jih je nevesta. Vsaj je Miss Mary Rupnik splošno vsakdo čislal. S temi darovi sta okrasila stene in omare, tako da sta imela skoraj razkošno opremljeno stanovanje.

Imela sta se pa tudi v resnici rada.

“Karol ni bogat, tudi dobre službe nima. Priprost delavec je. Mary bi lahko dobila finejšega ženina. Vendar, mi ni nič žal, da sem jima dovolila, da sta se vzela. Medsebojna ljubezen vsa drugo nadomesti,” je govorila Mrs. Rupnik sosedam, ko je pogovor napeljal na novo poročenca.

Karol je bil kakor spremenjen. Pridno je hodil na delo, ni zahajal po saloonih ali ostajal zvečer dolgo zunaj. Redno je prihajal z dela. Po večerji sta skoro vsaki večer odšla v trgovino k starišem, kjer sta rada pomagala, kadar je bilo potreba.

“Veš kaj, Karol”, reče Mr. Rupnik, neki večer Karolu, ko so ravno odpravili zadnjega kupca iz trgovine, “čemu bi delal pri drugih ljudeh, nazaj k nam pridi. Dam ti raje nekoliko več. In ne pozabi, da midva z mamó ne bodeva ničesar nesla seboj v grob in Mary je najin najstarejši otrok”.

“Zakaj pa ne, Mr. Rupnik? z veseljem priden nazaj. Saj sem že sam želel, da bi mi bili ponudili”.

In res, Karol je prišel nazaj k Rupnikom in pridno pomagal pri trgovini, ki je jako lepo napredovala, tako, da so imeli vsi dovolj dela in tudi dober zaslužek.

Tudi Modic in Modičevka sta se veselila sreče sinove in jih pogosto obiskovala. Modic se je še preveč veselil, kajti da bi se lahko pobahal s sinom je le prevečkrat zahajal v saloon, kjer so ga “saloonski bratje” radi poslušali, hvalili in blagovali. To pa toliko raje, ker so vedeli da pri Modicu nobena hvala ni bila zastonj, temveč je rad “trital” svoje prijatelje, da so pili na zdravje srečnega sina.

Karol je tudi v cerkev zopet pridno hodil z Rupnikovimi in tudi k svetim zakramentom je večkrat šel. V začetku mu ni šlo posebno od srca in se je dolgočasil v cerkvi. No, slednjič se je pa navadil, dasi mu pa prav iz srca ni nikdar prišlo. Bil je pač popolnoma drugače in v drugem duhu vzgojen kakor pa Mary. Vendar, kaj mladi mož iz ljubezni do žene vsega ne stori?!

V tistem času so pa v župniji vstanovili za matere “društvo krščanskih mater,” za moške “društvo Najsvetejšega Imena”. Bil je namreč misijon v župniji in misijonar je vstanovil ta društva kot spomin sv. misijona.

Mary je sicer pred poroko zadnje mesece precej opustila svoje običajne pobožnosti, sv. zakramente, česar so jo naučile sestre. Slabe tovarišice, vzlasti drugoverke, katere je srečavala po plesiščih in s katerimi je postala velika prijateljica, so toliko vpljivale nanjo, da se je je začel prijematí njih brezbožni duh. Dasi seveda ni opuščala nedeljske službe božje.

Sedaj po poroki pa je njena dobra in pobožna mama, Mrs. Rupnik, dobila zopet popoln vliv nad njo. S prejšnjimi tovarišicami se kot poročena žena ni več mo-

gla pajdašiti. In tako je bila kmalu po poroki zopet stara Mary, prava hči svoje dobre matere in pobožne katoliške žene.

Seveda, bili sta tako obe z Mrs. Rupnik med prvimi, ki sta se priglasili za novo "materino društvo" in Mrs. Rupnik je bila prva predsednica in Mrs. Modic prva tajnica.

Malo težje je bilo s Karolom za "društvo mož!"

"Jaz ne vidim prav nikake potrebe, zakaj bi moral stopiti v tako društvo in se vezati vršiti nekaj, kar vem, da je moja dolžnost," se je zgovarjal. Precej je vplival nanj tudi oče. Mr. Modic, ki se je enako otresal, ko se mu prigovarjali, da bi "se zapisal."

"Kje imam čas za take stvari," se je izgovarjal. "Ali: To je za "ta pobožne." Jaz pa ne spadam med take."

Nekaj posebnega je pri živi veri, da naredi človeka nezaupnega samega do sebe, ali recimo raje, previdnega, da pri vsakem koraku preje pogleda, če je varen, če ima dobro podlago. Da, vera v srcu je pri človeku res kakor modra previdnost pri hribolazcu, ki gre po nevarni poti nad pečini in globokimi prepadi.

Nasprotno pa nevera, ali slaba vera prav nič na to ne misli.

Vera išče sredstev, da se ohrani. Neveri in slabi veri se zdi vse to nepotrebno, da, neumno.

Tako so govorili vsi površni in mlačni župljani po Washingtonu in se niso pridružili. Nasprotno, so se pa vsi dobri zveselili tega društva, ker jim bode to nova vez z njiholtarjem, to je — znjih Bogom.

Karol tako res ni vstopil v društvo.

"Saj ni treba, da bi bil med prvimi! Vsakega četrta leta bode sprejem. Bodem lahko vstopil."

Mrs. Rupnik, kakor tudi Mary to ni

bilo všeč, vendar sta molčali v upanju, da ga bosta že dobili.

Seveda, da je Mr. Rupnik vstopil in bil izvoljen predsednikom možkega društva Najsvetejšega Imena, niti ni treba povdarjati. Razumelo se je samo po sebi.

"Jaz sem za vse, kar je dobrega. Današnji časi so resni tudi za vsakega katoliškega moža. Če se ne bomo organizirali, bo slabo," je rekel.

Misijon je minil, vsakdanje življenje se je nadaljevalo kakor preje. In tako je šlo tudi življenje pri Rupnikovih po starem. Delali so in molili, molili in delali.

V tem jim je pa premoženje vedno bolj rastlo in živeli so v resnici srečno.

Sosedje so jim zavideli to srečo in marsikdo je naredil opazko "češ srečo imajo."

"Nič srečo!" je rekla Mrs. Rupnik, ako ji je naredil kdo to opazko: „Mi verujemo v Boga. Na tablici pa pravi:

"Kjer je vera, tam je upanje,
kjer je upanje, tam je ljubezen,
kjer je ljubezen, tam je mir
kjer je mir, tam je Bog.

kjer je pa Bog, tam pa ni nadlog."

"Imaš tudi prav," je sosed navadno pritrdil, v resnici je pa vendar le mislil svoje "srečo ima, to je vse!"

Človek pač ne verjame tega, česar noče!

3. Vrhunec sreče.

Leto je že skoraj prišlo, odkar sta se Karl Modic in Rupnikova Mary poročila.

Srečno sta živela. Ljubezen je vladala med njima. Da, zdelo se je kakor bi se ljubezen med njima večala od dne do dne, kolikor dalj časa sta skupaj. „Medeni" tedni so se spremenili v „medene" mesece.

Bila sta pa tudi v resnici parček, da se je zdelo, kakor bi bila nalašč vstvarjena, drug za drugega.

Vsaj pa tudi ni bilo čudno.

(Dalje prih)

NEZNANEMU BOGU.

Dalje "reformo - katoličani" kažejo na socialno delovanje katoliške duhovščine. Tega ne zanikajo, da mora duhovnik današnji delovati tudi socialno. Saj kardinal Manning, katerega tako radi navajajo nase, poudarja prav to, da duhovščina zlasti na Angleškem in Francoskem igra v javnosti premajhno ulogo in da se še vedno preveč skriva v zakristijo. Toda, pravijo, če duhovnik postavi sebe, svojo osebo in svojo avtoriteto v boj za en stan proti drugemu, ali s tem ne odbije nujno drugega stanu? Ali ni on po svojem znanju pastir vesti? Ali ni on poklican, bodi vsem vse? To, pravijo, odbija premnoge, da se odtujujejo cerkvi.

Zopet ne morejo tajiti, da ne bi bilo v vsem tem nič resnice. Težko je dostikrat ostati v pravih mejah. Težko je delovati tudi za časno blaginjo trpinov, ne da bi se kršila ljubezen, ki jo je dolžan katoličan vsem. Če je včasih težko določiti meje pravici, je še težje določiti meje ljubezni!

Tako bi lahko iztaknili „reformno-katoličani" še to in ono, kar je tuintam nepopolno, nedostatno, včasih celo napačno in pogrešno. (Tu seveda ne govorimo o raznih zahtevah "reformo - katoličanov", ki so že v bistvu neupravičene in krivične Cerkvi!) Vprašamo toraj: ali tu, v teh

nepopolnostih in nedostatkih, v teh zmotah in težavah tiči pravi in zadnji vzrok, da se je tako razširilo bogoneznanje? In na to vprašanje moramo odločno odgovoriti: ne!

Ne in ne! Ti nedostatki človeka za čas lahko ozlovolijo, lahko mu za čas vzbude razne dvome, lahko ga odbijejo, da se odtegne skupnemu delovanju, lahko ga odtuji tej ali oni osebi, tej ali oni stranki — toda vzrok apostazije, vzrok, da se katoličan izneveri cerkvi in odtuji Bogu, ne morejo biti! Lahko so en nagib, lahko so pretveza, lahko izgovor, lahko so neposredni povod, a upravičen vzrok ne!

Zakaj ne?

Zato ne, ker se vsi ti nedostatki tičejo ljudi, tičejo te ali one cerkve, tičejo človeških del, a ne Boga, ne Cerkve, ne duha, ki deluje v cerkvi, ne dogme, ne narnih naukov katoliške Cerkve! Zato ne, ker katoličan ni združen s to ali ono cerkvijo, kolikor je ta ali ona, temveč le v kolikor je del Cerkve, katoliške Cerkve edine svete, apostolske! Zato ne, ker kristjan ni krisjan, vkolikor je Pavlov ali Apolonov, temveč v kolikor je Kristusov!

“Oficializem” naj je vzrok odtujenja in odpada? Čigav pa si “fajmoštrov” ali

Kristusov? Ali si radi duhovnikovega lepega obraza in lepih manir katoličan? Če te je duhovnik žalil ali žalila Cerkev ali te je žalil Kristus? Kdo pa te bo sodil, duhovnik ali Kristus, in kdo bo tvoje plačilo, duhovnik ali Kristus? Ko izpovedaš vero, ali veruješ v duhovnika?

In zakramentalizem, mehanizem? Ali te duhovnik posvečuje? Ali je od duhovnikove vrednosti ali nevrednosti, vere ali nevere, odvisna moč zakramentov? In če on greši? Sicer pa, prijatelj, videz vara! Komu se lahko zdi mehanično, kar je vedno enako, ker je liturgično! V modi tudi tiči formalizem. Ali je zato vse, prav vse vedenje le hinavščina?

Relikvije, božje poti, legende — Prijatelj, ko te cerkev uči moliti Credo, vero, ali te uči izpovedati vero v to ali ono relikvijo, v to ali ono božjo pot, v to ali ono legendo? Ali je le-ta dvomljiva relikvija predmet nje dogem? ali je temni postanek le-te božje poti predmet nje ne vere? ali je lepa legenda iz življenja le-tega svetnika predmet nje nezmotljivega nauka? Kako moreš reči: ne verujem v Boga, v Jezusu Kristusu, v Sv. Duha katoliško Cerkev — ker ne morem verovati, da bi bila ta nehistorična relikvija prava, ker ni sporočilo o postanku te božje poti zanesljivo, ker ne morem verovati da bi bilo to, kar se pripoveduje o tem svetniku, več kakor legenda? Poglej vendar poprej, je li tvoj Credo katoliški! Povprašaj poprej če Cerkev res terja tisto! Poizvedi poprej, če Cerkev oznanja tak evangelij!

Politika duhovnikov ti ni všeč, ni ti všeč njih socialno delovanje? Načela priznavaš, a zlorabe obsojaš in radi teh bežiš iz cerkve! Iz Cerkve? Ali si pa tudi povprašal poprej, če Cerkev odobrava tiste zlorabe? Ali si prečital poprej cerkvene kanone, okrožnice Leonove, pisma Pijeva? Povprašaj, poizvedi poprej! In če Cerkev uči krivico, če Cerkev odobrava

sovraštvo, če Cerkev hvali greh, tedaj le pojdi, ker taka cerkev ni sveta katoliška Cerkev! A dokler tega ne doženeš, priznaj z nami: moj Bog, ljudje smo! najlepši vzor, izroči ga nam, da ga ostvarimo, in ostvarili ga bomo le nepopolno, le nedostatno! Da, priznati moramo: premalo duha Kristusovega je še v nas, a naša krivda gotovo ni krivda Cerkve, krivda Kristusova, krivda božja! Zakaj toraj bežite od Cerkve, od Kristusa, od Boga?

Ne, v teh nedostatkih ne tiči pravi in zadnji vzrok apostazije! Ko bi bilo mogoče reformirati, kar je nepopolnega in nedostatnega v Cerkvi, ali mislite, da bi tedaj prišli vsi, ki so odtujeni, in bi zapeli himno Kristusu-Bogu, himno zahvale, himno vere, himno ljubezni?

Prijatelji, vi se varate! Morda so vas zbegali „reformo-katoličani” s svojimi frazami o spravi med Cerkvijo in „modernim svetom!” S svojimi frazami, pravimo. Rezka beseda, a upravičena! Vprašajte „reformo-katoličane”, kaj je tisti „moderni svet”, tisti „časovni duh”, s katerim naj se spravi Cerkev? Zakaj ne povedo jasno? Zakaj pišejo sicer cele knjige, a tako malo jasno, tako malo določno, da jih, kakor pravijo sami, skoraj nihče ne razume!

Zakaj? O mi vemo, zakaj! Ko bi jasno in določno povedali, kaj je „moderni svet”, „časovni duh”, bi se pokazalo to-le: Kar je v „modernem svetu”, v „časovnemu duhu” resničnega in upravičenega, temu krščanstvo itak ne nasprotuje; kar pa je neresničnega in nepravilnega — kako naj se tem krščanstvo spravi?

Zaman je ves trud! Izločite iz tega, kar imenujejo „moderno naziranje”, vse nebistveno, ostane vam arnosticizem, ki je religiozni nihilizem; izločite zopet iz tega, kar imenujemo Cerkev, vse, kar je sploh mogoče izločiti, da še kaj ostane, otane vam polnost religije. In kako naj

se spravita religiozni nihilizem in polnost religije?

Pustimo torej „reformo-katoliške” fraze! Pustimo frazo o spravi med Cerkvijo in modernim svetom! Cerkev tolmači človeštvu religijo, ki je edini vse obsežni, vse pronicajoci svetovni nazor in več kakor svetovni nazor; religijo, ki daje življenje, edino vredno življenja. Vprašanje je torej, zakaj se je moderni svet tako odtujil tej religiji in zakaj noče vzprejeti od Cerkve edino rešilne blagovesti? To je vprašanje! In dejali smo, da na to vprašanje ni mogoče upravičeno odgovoriti: vzrok tega odtujenja in bogoneznanja je moderna kultura. Saj kar je v moderni kulturi pozitivnega in upravičenega, to krščanstvu ne nasprotuje! Da, zakaj ne bi ponosno izpovedali? Najlepši cvetovi moderne kulture so se razpustili iz brstov, ki so srkali žlahtne redilne sokove iz korenin krščanstva in iz krščanskih tal, in razpustili so se v svetlobi in toploti, ki jo je dihala solnce krščanstva! Dejali smo tudi, da na tisto vprašanje ni mogoče upravičeno odgovoriti: vzrok odtujenja in bogoneznanja so nedostatki v Cerkvi. Kako bi toliko proslavljeni kritični moderni duh ne ločil bistva, „neskončne vsebine krščanstva”, od časovnih, slučajnih človeških nepopolnostij, ki se menjajo in izginjajo kakor pege na nebeškem solncu? Kaj se meni vesoljstvo, ki žejno pije solčno luč, kaj se meni za pege, ki se pokazujejo na solncu v kipenju in rojevanju luči? In moderni svet naj bi radi časovnih, slučajnih, človeških nepopolnostij zavrgel krščanstvo samo, njega bistvo in neskončno vsebino? Ne, tudi tu ne more biti vzrok modernega agnosticizma!

Kje torej tiči vzrok?

Kje tiči vzrok modernega brezverstva?

V vedi ne, v spoznanju ne! Kdor zares pozna moderno vedo, ta tudi ve, da krščanstvo ni v nobenem nasprotju z mo-

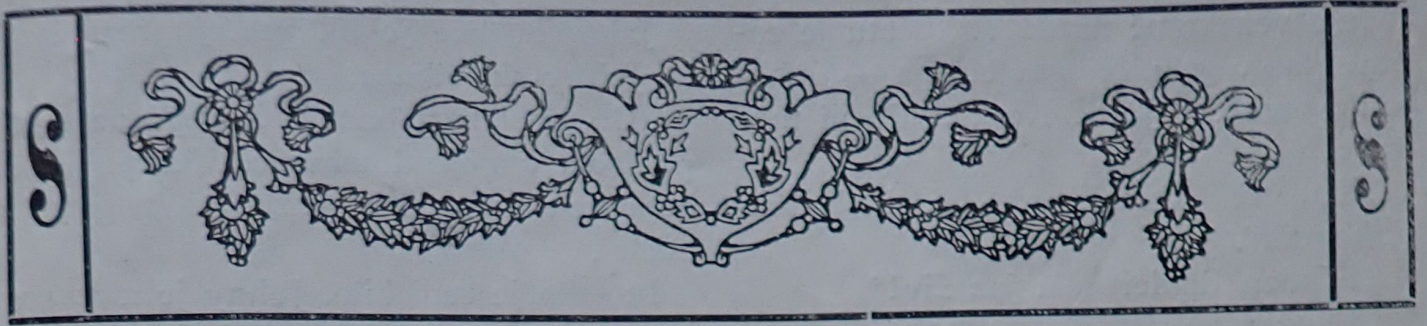
derno vedo, marveč da je le višje javljanje tega, česar veda niti doseči ne more. In kdor zares pozna krščanstvo, ta tudi ve, kaj je bitvo., a kaj časovni, človeški in zato nepopolni izraz neskončne in neizčrpne vsebine krščanstva.

V spoznanju torej ni mogoče iskati in najti zadnjega in pravega vzroka bogoneznanja in bogoodtujenja. Kje tedaj? Če v vedi ne, morda pa v nevednosti? Zares! Kakor bahato govori naša doba o vedi, tako pa je veliki večini v resnici silno nevedna! Nevedna vsaj glede na to, kar se tiče religije, krščanstva, Cerkve! Kako bahato govori prorok darvinizma, Haeckel, o verstvu in krščanstvu! In vendar so mu dokazali naravnost strašno nevednost! Kaj Haeckel! P. Denifle je dokazal samim prvakom — teologom protestantizmu sramotno nepoznanje katoliške religije in cerkve! Če se to more očitati prvakom, je pač dosti jasno, kakšno mero znanja moremo prisojati masi inteligence, ki je duševno popolnoma odvisna od prvakov! In odkod zajema tudi slovenska liberalna inteligenca svoje sodbe o verstvu in Cerkvi? Ali ne iz stega vira?

Nevednost, to je gotovo močan, kalen vir bogoneznanja in bogoodtujenja! Toda taka nevednost ni mogoča brez velike moralne krivde! Inteligenca je pač sama kriva svoje nevednosti! Inteligenca bi se pač lahko vglobila nekoliko bolj v poznanje krščanstva; inteligenca bi se pač lahko nekoliko bolj v poznanje krščanstva; inteligenca bi se pač lahko povzpela do boljšega umevanja krščanstva. Zakaj se ne? Zakaj črpa vse svoje versko naziranje le iz judovskih listov? Tu tiči neka krivda, ki je zanjo inteligenca odgovorna. Vest mora reči inteligenci, da bi pač lahko bolje spoznala krščanstvo, a da nima — dobre volje!

In tu je prvi in zadnji vzrok!

(Dalje prih.).

ZA POKLIC.

K.

Johny je že kot učenec ljudske šole čutil v sebi poklic za duhovniški stan. Silno ga je veselilo streči pri sv. maši. Nobeno jutro ni zamudil, kadarkoli ga je Father določil.

In kako je lepo stregel!

„Kakor angel”, so rekli ljudje. Lepo počasi, s sklenjenimi rokami, s povešenimi očmi je hodil okrog oltarja.

„Ta deček se zaveda, kaj dela”, so rekli ljudje. In marsikakemu dečku, da celo mladeniču in starejšemu človeku so se nehote, roke sklenile, ko je videl Johnija pred oltarjem.

Imel je jako dobro mater, ki je bila prava pobožna krščanska mati, kakoršna je prava sreča za vsakega človeka, ki je tako srečen, da jo ima. Dobra pobožna, vneta mati je naredila sina enakega.

„Kako bi bil jaz srečen, ko bi mogel biti duhovnik”, si je Johny večkrat mislil, „da bi smel čitati sv. mašo in pridigati!”

„Johny, veliko moli, pa ti bode Bog pomagal”, mu je spovednik svetoval.

„Toda...?” in Johnyju je glas zastal v grlu.

Da, — ta „toda”, kako je bolel Johnija! In kolikor bolj se je bližal čas, ko bo de treba stopiti še pred očeta s to željo, toliko bolj ga je bolelo srce.

Veliko sta z mamo molila v ta namen.

Johny je bil namreč edini otrok in oče pri vsem tem — brezverec.

Da, to je bil ta „toda”, kateri se je zdel Johnyju kot težak velik kamen zavire, ki mu je pretil uničiti to skrivno srčno željo mladega in nepokvarjenega srca.

Njegov oče sicer ni bil hudoben. Toda zašel je med take prijatelje, ki so mu usilili brezversko in protiversko časopisje, ga pregovorili, da je stopil v njih društvo in tako je izgubil svojo vero.

„Johny, ko boš končal „College”, potem pa bi želel, da bi šel za odvetnika. Koliko odvetniki zaslužijo in kako lepo življenje imajo!” mu je rekel večkrat oče, ki ni slutil, kako ves drugačen je sinov „ideal”.

Toda čas je tekkel in prišel je konec „Collegija”. Ni se dalo več odlašati. Na dan mora s svojo srčno željo.

Oba z materjo sta se pripravila na to z goreče molitvijo.

„Oče, končal sem kolegij.”

„Da! Ponosem sem na tvoj krasni vspeh! Sedaj pa na višjo šolo!”

„Da, oče. Zato sem se tudi jaz odločil.”

„V katero čolo pa se misliš vpisati?”

„V St. Johns Seminary?”

„V St. Johns? Kje je to? To je vendar katoliško semenišče! Kolikor vem!”

„Da.”

„Pa vendar ne misliš...” očetu je zastal glas v grlu. Njegov sin pa — duhovnik, prokl... J...? Ne, ne! To ni mogoče!”

„Da, oče. Odločil sem se, da bodem duhovnik”.

„Nikdar, dokler sem jaz živ!”

„Vendar oče...”

„Nikdar!” je zakričal in udaril po mizi!”

„Poslušaj vendar...” je priškočila mati sinu na pomoč.

„Nič, poslušaj!” Dovolj dolgo sem molče trpel tvojo prismojeno pobožnost. Zdaj pa imam. Zastrupila si mi z njo edinega sina, upanje mojega srca!”

„Ne bodi vendar tak...!”

„Nič! Rekel sem in še enkrat ponovim: Johny, ti boš šel v višjo šolo in tam se uči ali odvetništva ali zdravilstva. Vse, vse, samo duhovnik nikdar, in konec besedi”.

Vzel je klobuk in suknjo in odšel od doma razjarjen.

In vse prizadevanje žene in sina je bilo zastonj. Kadarkoli sta hotela zopet začeti, se je vselej strašno razburil, da je kričal in preklinjal in slednjič odšel v saloon in se napil.

„Naka! Moj sin nikdar ne bode duhovnik!”

Nekekrati je pa sam začel pogovor o tem predmetu. Tedaj je pa slikal sinu duhovski stan s kolikor mogoče črnimi barvami. Kar je kdaj čul o duhovnikih, vse je iznesel. Da bi ga odvrnil od te misli, jemal ga je na vse plese in zabave, vabil na dom vse tovariše in dekleta sosedov, o katerih je vedel, da so lahkomišljeni. Toda videl je, da ostane Johny mrzel za vse to.

Začel se je bati, da bi se morda Johny vendar vkljub vsemu temu ne odločil za duhovski stan. Prišla mu je posebna misel v glavo.

„Da! Tako bom naredil!” je sklenil.

Jahnyjev oče je bil precej premožen, in Johny sin edinec.

„Da, poslal ga bom v Evropo naj gre pogledat v mojo domovino. Med potjo se bode že razstresel in prišel do drugačnih misli”.

In tako je tudi bilo. Johny je moral v Evropo! Sicer je deloma tudi sam rad šel in ga je še razveselilo, ko mu je oče povedal o svojem načrtu.

„Saj sem še mlad”, si je mislil. „Poleg tega si bodem pa lahko pridobil veliko spoznanja, kako narod živi doma, za katerega bom moral kot duhovnik skrbeti. To mi bode veliko koristilo”.

Skoraj celo leto je ostal Johny v Evropi. Toda, ko se je vrnil, bil je istih misli, samo še bolj odločen, da hoče vse storiti, da doseže svoj poklic.

Težki dnevi so se zopet začeli. Oče se ni udal in se ni! Vse prigovarjanje je bilo zastonj!

„Ne! Nikdar moj sin ne bode duhovnik!”

Kaj sedaj? Čas za šolo je prišel. Odločiti se treba! Ali naj vstopi v semenišče proti očetovi volji? Ljubil je svojega očeta, kakor ga le malo sinov ljubi. Kako ga bode bolelo! Ali naj pa na ljubo ljubezni do očeta žrtvuje svoj toliko zaželjeni poklic?

Težka odločitev! Podvojila sta z materjo molitve. Toda, oče se ni udal.

Stariši nimajo pravice odločevati poklic sinu. Poklic je od Boga in Boga se mora bolj pošlušati, kakor ljudi”, mu je svetoval gospod župnik.

„Oče, jaz sem se odločil, da grem v semenišče. Bog me kliče! In prosim vas, ne branite...”

„Če greš res proti moji volji za duhovnika”, seže mu oče ježno v besedo, — „ven! Ven takoj iz moje hiše in nikdar več pred moje oči! Če mi narediš to sramoto...”

„Oče to vendar ni sramota...!”

„Da sramota je! Kako se bodo iz me-
e novčevali, da imam sina duhovnika!
Ne! Če res hočeš, poberi se iz hiše!”

Johny in mati sta vedela, da je vse za-
tonj. Oče se ne bode udal. Trmast je pa
udi, da bode držal besedo. Z žalostnim
rcem se je poslovil od žalosne matere
n odšel v — semenišče.

Mati ni imela svojega denarja, oče mu
ni hotel dati nič. V semenišču so ga spre-
jeli na priporočilo g. župnika, brezpla-
čno. Zato je moral pa snažiti v prostem
času v obedinci in po hodnikih ter oskrbo-
vati semeniško kapelico. Teh par dolar-
čekov, katere mu je mati skrivaj mogla
dati, je bilo komaj za obleko.

V velikem pomanjkanju in v veliki rev-
ščini je nadaljeval svoje šole, da doseže
svoj poklic.

Oče ga ni nikdar več omenil in tudi
mati ga ni smela niti spomniti.

Johny je pa delal, se učil in trpel, ko
je pometal po semenišču in če bi ga kdo
skrivaj opazoval, videl bi bil marsikdaj,
kako se je utrnila solza blagemu mla-
deniču semeniščniku. Bolelo ga je pač
srce. In kadarkoli se je zmisлил na očeta
— porosile so ga solze.

In tako so tekli dnevi, tedni, meseci.

* * *

Šest let je preteklo tega, kar je oče
spodil Johnyja iz hiše in je Johny stopil
v semenišče, šest let žrtev, učenja in —
žalosti!

V stolnici se je vršila posebna slav-
nost. Prostorna cerkev je bila natlačeno
polna. Pred oltarjem je sedel mil. škof
in delil zakrament sv. mašniškega posve-
čenja dolgi vrsti mladeničev. Med njimi
je bil tudi naš Johny.

Razmere doma se niso prav nič spre-
menile. Le poslabšale. Pa kar njega ni
bilo doma, bil je oče še slabši. Udajal
se je celo bolj in bolj pijači in prepiral
se z ženo in ž njo grdo ravnal.

Danes je klečala v prvi klopi in marsi-

kaka solza se ji je utrnila iz oči.

Tudi Johny je mislil na svojega očeta
pred oltarjem. Srce mu je kopnelo sreče!
Dosegel je, kar je tako želel. Duša mu je
vriskala nebeške radosti. Toda le za tre-
nutek in zopet mu je stopil pred oči oče.
Začutil je na sebi jokajoči materni pogled
iz klopi in tudi njemu so se solze za le-
sketale v očeh. „O, ko bi tudi oče bil
danes tukaj!” si je želel.

Pobožnost je minula. Ljudje so se raz-
šli. Samo tam v zadnji klopi je še klečal
postarni mož in si brisal solze iz oči.

„Father, jaz bi rad šel k spovedi”, na-
govori duhovnika, ki je prišel mimo.

Dolgo sta bila v spovednici.

Dolgo je še ta človek klečal v cerkvi.

Srčno sta se objela novomašnik Joh-
ny in mati v zakristiji. Toda nekaj je ka-
zilo njiju srčno veselje — oče! Pogleda
materni in sinov sta se vjela in razume-
la, oba sta si obrisala grenko slozo.

„Mati grem še malo v cerkev”.

„Grem tudi jaz in potem pride „taxi”,
se bodem odpeljala domov!”

Vstopila sta v cerkev. Osupnila sta
oba in obstala pri vratih.

Mož v klopi je ravno odmolil, se pre-
križal in hotel oditi.

„Oče, vi tukaj?”

„Sin, odpusti!”

In objela sta se po dolgih letih zopet
oče in sin.

„Sin moj, kako sem srečen. Ravno sem
opravil dobro spoved in...”

„Hvala ti, o Bog, kako si dober!” je
vskliknil presrečni novomašnik.

* * *

Lep, lep je bil dan Johnyjeve nove ma-
še za vse tri, posebno lep pa za izgublje-
nega očeta.

Rev. Father John je danes goreč du-
hovnik in apostoljski delavec v vinogra-
du Gospodovem. Vse ga ljubi!

Nič mu ni žal, da je žrtvoval in trpel—
za svoj poklic!

VZOREN DUHOVNIK.

(Dalje.)

Da, ljubil je svoje ovčice vse enako. In sicer je svobodomislece in protiverske svoje sovražnike jako ljubil, da jim je mirno pustil vse njih razdiralno delo, ki so ljudstvu trgali vero iz srca. Radi te velike Kristove ljubezni do njih, je mirno pustil, kako so sramotili tega Krista, ki je učil to ljubezen, kako so imenovali sleparstvo in humbug, njegov božji nauk. Da bi te ljubezni ne žalil je pustil, da je protiverski poslanec državnega zbora javno sramotil Presv. Rešnje Telo, Marijo, križ, svete zakramente, vse, vse kar je katoličanu svetega. Kako bi naj pač župnik Hrast nastopil proti temu početju, ko pa Krist uči ljubezen? Ko je pa župnik Hrast rekel o sebi, da je samo “Kristov propovednik.”

Župnik Hrast je videl, kako je mladina izgubljala vero, kako se je udajala svobodni ljubezni. Videl je, kako bogate sadove rodi delovanje protiverskega kandidata. Kako bi naj bil pač ubogal svojega škofa pri volitvah in naj bo odsvetoval svojim ovčicam voliti tega človeka, ko pa bi s tem žalil zopet Kristovo zapoved, “da moramo ljubiti svoje sovražnike.”

In župnika Hrasta je to gotovo bolelo! vzlasti še, ako pravi o njem Konda, da je bil “vzoren.” Katerega vzornega duhovnika bi pač ne bolelo srce, ako vidi svoje ovčice na slabi poti, vzlasti ako vidi mladino pohujšano, pokvarjeno, udano “svobodni ljubezni.”

Župnik Hrastar je tudi opazil, kako so dekleta razposajena, kako so se začela tudi ona udajati tej “svobodni ljubezni.” In tudi radi tega, ga je srce bolelo, vlasti še,

ko je mislil malo naprej: da bodo ta dekleta kmalu žene, matere . . . Kakšna bodočnost za družine.

Župnik je videl kot nadaljni sad protiverskega kandidata, da se je začelo rušiti zakonsko življenje. Ako ni Boga, ne velja nič prisega. Kdo bode prenašal zakonske težave. Možje so pozabljali na zakonsko zvestobo, žene enako. Zakoni so se začeli ločevati. Ostajalo je več in več posirotelih otrok pri živih stariših.

To je pa še posebno bolelo župnika Hrastarja, vsaj je farno družinsko življenje naj bolj pri srcu vsakemu župniku, gotovo je bilo tudi temu Kondatovemu “Vzornemu duhovniku.”

In tako so tekla leta hitro v večnost. Prav tako hitro se je pa bližalo tudi

tretje poglavje

te povesti.

V deželnem zboru so predložili zakon, po katerem se loči cerkev od države, cerkveno posestvo, to je cerkve, župnišča, dobrodelni zavodi, se vse vzame in podržavi. K spovedi se ne sme, duhovnik ne sme krščevati, ne pridigati, ne vršiti kake druge službe brez posebnega dovoljenja vlade in še marsikaj.

Ker je bila večina poslancev izvovljenih od protiverske stranjke kajti „vzoren duhovnik, župnik Hrast“ in tovariši niso hoteli škofa ubogati, da bi zlorabljali prižnico v politiko, je ta zakonski načrt bil potrjen z večina glasov in stopil v veljavo.

Bilo je neke nedelje po drugi sveti maši.

Župnik Hrast je ravno opravil svojo službo božjo ob zelo pičli udeležbi še

zvestih ovčic in šel žalosten in potr t iz cerkve, ko mu pride pred cerkvenimi vrati pet sovražnikov nasproti.

“Ta cerkev, župnišče in vse kar spada k tej cerkvi je od danes dalje državna last.” je rekel nadorožnik župniku Hrastu. “Dajte mi ključe. Iz župnišča se preselite tekom štirinajst dni. Cerkev bode na javni družbi prodana, župnišče bode pa občinska sirotišnica za sirote ločenih staršev.”

Solze so se pocedile župniku Hrastu iz oči.

“Kaj je to Kristova ljubezen?” jih je vprašal.

Glasi krohhot orožnikov je bil edin odgovor na to vprašanje!

Ko je še teh par zvestih ovčic izvedelo, kaj se godi, zbralo se je razjarjenih okrog **svoje** cerkve, da brani to, kar so si sami s tolikimi krvavimi žulji in s tolikimi žrtvami kupili, postavili in olepšali.

“To je naše! Ne damo nikomur,” so klicali.

“To je državno!” so rekli orožniki. “Ljudstvo to hoče!”

“Katero ljudstvo? Mi ne damo!”

“Tisto ljudstvo, ki je volilo poslance, ki so to postavili sklenili.”

“Mi jim nismo rekli, da naj to sklenejo.”

“Seveda ne. Toda dali ste jim moč v roke, da sklenejo v vašem imenu kar hočejo.”

Orožniki so hoteli v cerkev, ljudstvo se je uprlo. Nastal je boj. Orožniki so rabili silo in — kri je tekla pred cerkvijo. Deset oseb je bilo ubitih. Le s silo so se orožniki polastili cerkve in razpodeli ljudstvo. Mrtva, v lastni krvi so pa ležala trupla “lastnikov,” te cerkve pred cerkvenim pragom. Koliko težko prisluženih vinarjev so ti ubogi trpini žrtvovali in pristradali, da so si postavili to cerkvico, da so si vzdržali duhovnika. In danes — glej, ta kri!

Župnik Hrašt je gledal cel ta prizor, je

čul orožnikove besede: “dali ste jim moč v roke, da sklenejo v našem imenu, kar hočejo?”

V čegavem imenu?

V imenu “vašem” toraj tudi v imenu teh nesrečnih žrtev tu v krvi?

Tudi!

Tudi v imenu mojem? v imenu mene, kot župnika teh ljudi?

Kondatovega vzornega duhovnika je moralo pretresti do kosti in mozga!

“V mojem imenu umor? V mojem imenu to strašno nasilje?”

Prestašeno so bulile izstople oči mrtvecev — nedolžnih žrtev svobodomiseljstva, “katerega moramo enako ljubiti! Saj pravi Krist: ljubite svoje sovražnike!” In res! Ko bi bil ubogal škofa, ko bi posvaril in podučil svoje župljane o nevarnih posledicah protiverskega fanatizma, ne bil bi izvoljen ta poslanec, ko bi bili še drugi storili enako, ne ležale bi te nedolžne žrtve sedaj v krvi. Tako pa . . . ?

Stresti je moralo Kondatovega župnika Hrasta pri tem strašnem premišljevanju.

Pa še hujše je prišlo!

Da so njega izgnali na stara leta iz župnišča, da je bil pahnjn kot berač bolehen in brez vinarja na cesto, da so mu prepovedali izvrševati duhovsko službo pod smrtno kaznijo, da se je moral res z beračenjem od hiše do hiše iskati kruhka, to je bilo še najmanj.

Hujše je bilo, ko je videl, da je bila cerkev, njegova nevesta, prodana neke mu židu za malo ceno. Žid je naredil iz cerkve lepo plesno dvorano in gostilno.

Pa še več je moral videti! Enako so naredili po celi deželi. Koliko krvi se je prelilo! Koliko duhovnikov je padlo v obrambi cerkve in vere. Koliko so jih pometali po ječah! Koliko redovnic so oskrunili! Škofe pa, ki so se ustavili temu početju s silo izgnali iz dežele.

In tako je danes pet Meksikanskih nadškofov v Ameriki v pregnanstvu, kajti

tam je bilo veliko Kondatovih takih vzornih duhovnikov, župnikov Hrastov. Veliko izmed njih je britko spoznalo svojo zmoto, ker se ni mešalo v politiko, in ni „zlorabilo” prižnice in spovednice v politične namene, ker ni ubogalo škofov in ni izpostarilo „svetotajstev” ali „sv. Rešnjega Telesa” o priliki volitev.

Župnik Hrast pa se preživlja z beračenjem, kakor veliko njegovih sotrpinov po celi Meksiki, kakor veliko enakih sotrpinov pred leti na Francoskem, kakor povsodi, kjer voditelj ne „vodi, ne svari, ne

opominja” importune oportune”, kakor pravi sv. Pavel.

In to je tretje poglavje Kondatove povesti „Vzoren duhovnik”. In kdor pa, želi še bolj natančno izvedeti o tem tretjem poglavju naj pa piše na Catholic Church Extension Society, Chicago, Ill. in naj prosi za knjigo „Red in Yellow”, tam bode pa čital, da se mu bodo lasje ježili in se mu bode želodec vzdigoval od gnjusobe početja onih, ki žele imeti same Kondatove vzorne duhovnike.

(Konec.)

Pogreb Mrs. Al. Velkovrh iz Milwaukee, Wis.

NEPOZABNI MATERI V SLOVO.

Kako je hiša strašno prazna
od kar ni matere; več ni
ta izba tako prijazna,
odtujena se meni zdi.

*

Od kar mrtvo nesli so iz hiše
in položili v temni hram,
solze si vaša hčerka briše —
le k vam želi si mati, k vam!

Oj kje ste mati, mati zlata?
Tako se toži mi po vas.
Oh, ko bi se odprla vrata —
in se prikazal vaš obraz.

*

Tesno bi vas se oklenila
in mile gledala oči,
od sebe vas bi ne pustila —
tam htela biti, kjer ste vi.

Terezija Velkoverh.

IZ SLOVENSКИH NASELBIN.

Chicago, Ill. — Novi župnik je začel s podukom za prvo sv. obhajilo, ki bode na belo nedeljo. Stariši, ki imajo otroke za prvo sv. obhajilo, naj jih redno pošiljajo k poduku.

Waukegan, Ill. — Cerkevni „fair” jako dobro vspeva in župljani imajo upanje, da bodo naredili več tisoč čistega za cerkev. V nedeljo, dne 26. januarja prišli so Chicaški igralci in igralke od Sv. Štefana in uprizorili v korist „faira” igro pri „Kapelici”, katero je spisal Rev. K. Zakrajšek. Igra je pod vodstvom režiserja Mr. Mravlja jako dobro vspela. Dvorana je bila natlačeno polna. Župnija krasno napreduje pod spretnim vodstvom Rev. Fr. Ažbeta.

V Jolietu, Ill. — Cerkevni „fair” je izborna vspel. Jolietčanje so zopet pokazali, kako so navdušeni za svojo župnijo in kako so požrtvovalni in kako lepa sloga vlada med njimi, kako znajo ceniti obilni trud, s katerim se žrtvuje njih župnik Rev. J. Plevnik za napredek njih župnije.

Lorain, O. — V župniji sv. Cirila in Metoda vlada lep mir ni krasna sloga in kaj se doseže na ta način je pokazala božična kolekta. Nikdar preje ni bilo več kot pet sto ali šesto. Toda letos je prišlo skoraj tisoč dvesto. Vse ljudstvo je navdušeno in tekmuje, kdo bode več dal. Te dni je naš g. župnik Rev. A. Berk označil, da bi bil potreben nov križ nad tabernakelj. Takoj po maši se je že punudila oseba, ki ga bode kupila. — Kako ceni župnija navdušeno delo Rev. Berka, se je pokazalo zlasti od priliki njegovega imendana, ko so mu prinesli več lepih in dragocenih darov. Tako krasen „velum” i. dr.

Chicago, Ill. — V cerkvi sv. Štefana se je reorganizirala bratovščina presv. Srca Jezusovega v društvo krščanskih mater in dekleta v Marijino dekliško družbo. Vendar pa bode bratovščina kot taka ostala, vzlasti kar se tiče skrbi za lepoto naše hiše božje in za češčenje presv. Rešnjega Telesa. Kakor hitro bode mogoče, vršili se bodo slovesni sprejemi v tozadevna društva, mater in deklet.

— Te dni se je ustanovilo tudi društvo oltarnih strežnikov Sv. Kazimira, h kateremu je pristopilo 16 dečkov. To društvo bode skrbelo za ministriranje pri službah božjih. — Vsaki ponedeljek ob 4. popoldne bode imelo svoje seje in vaje.

— Komisarijat provincije sv. Križe je nastavlil v Chicagi poleg č. P. Kazimira še Ven. Antonina Šega O. F. M. in Ven. Serafina Vené.

New York, N. Y. — Cerkveno pevsko društvo „Domovina” je slavilo na Svečnico svojo desetletnico ustanovitve. Ko je Rev. K. Zakrajšek začel slovensko službo božjo na drugi ulici pri sv. Nikolaju ustanvil je prvi cerkveni pevski zbor v New Yorku. Prav tedaj je bilo pa v New Yorku pevsko društvo „Domovina”. Ker so bili pri obeh teh dveh družtvih skoraj eni in isti pevci, združila sta se oba pevska zbora v društvo „Domovina”, ki je potem vseh deset let krepko stalo in marljivo vršilo svojo dolžnost na koru pri slov. službi božji. Mr. Burgar je bil celih deset let duša tega društva. — Društvu „Domovina” naše iskrene častitke! Živeli blagi pevci in pevke!

Brooklyn, N. Y. — Mesto v Chicago odišlega g. župnika oskrbuje Brooklyn-

sko slov. službo božjo Rev. Stanislav Drev, O. F. M.

Rev. Stanislav Drev, Slovenec, je bil posvečen v mašnika v Green Bay, Wis. in imel na božični dan sveto novo mašo. Novemu slovenskemu delavcu v vinogradu Gospodovem naše iskrene častitke!

Ely Minn. — Rojak John Lube je vstrelil svojo ženo in se sebe. Vzrok — družinski prepiri. Ostalo je sedem sirot, najmanjši je dve leti star in najstarejši 12. — Uboge sirote! Zakonski, potrpežljivost!

V Rock Springs so igrali na Silvestrov večer Zakrajšekovo igro „Pri Kapelici”. Igra je jako dobro vspela.

— Cerkevna, božična kolekta je znašala za dvesto dolarjev več, kakor katero prejšno leto. (Koliko?). Slovenski rojaki naše naselbine vedno bolj spoznavajo, kaj je cerkev za vsako naselbino in se je vedno bolj oklepajo. Požrtvovalno delo g. župnika Rev. A. Schiffreja je začelo roditi sadove. Rojaki, skupaj! In v najkrajšem času bode mogoče nadaljevati zidaenje cerkve, da ne bode samo „kevder” temveč lepa, krasna cerkvica, na katero bode lahko vsak rojak ponosen! Prebito! vse naselbine se že bahajo s svojimi cerkvami, zakaj bi se tudi mi Rock Sprinžani ne! „Korajžo”, pa „šnajt!”

— Naš cerkveni pevski zbor je biser cerkvenih pevskih zborov. Tako lepega petja je malo, kakor ga imamo Rock Springs.

La Salle, Ill. — Umril je rojak Jakob Juvančič, mož junak, kakoršnih imamo malo. Mož pristni Slovenec in odločen katoličan. Kar naj posebno povdarjamo je: bil je navdušen agitator za katoliški tisk. Ni se strašil ne truda, ne žrtev za ta vzvišeni namen. Tudi je marljivo dopisoval v kat. liste. Čast takemu možu! Toda knjiga ujevovih dobrih del je bila

popisana. Bog jo je zaprl, blagega moža pa pozval na plačilo v večnost. Naj mu sveti večna Luč! — Katol. možje posnemajte ga.

St. Stephen, Minn.— Na pošnjo Rev. S. Lampeta O. S. B. indijanskega misionarja, v listu za pomoč, sestavil se je odbor, ki je nabiral darove za uboge indijanske pogorelce in nabrali so \$167.00. Bog plačaj blagim srcem! — Ime in darove je priobčil Amerikanski Slovenec.

Cleveland, O. — Newburg. — Poročila se je družbenica Marijine družbe Viktorija Vrhunec z Antonom Košiček. Bila je veliko let družbenica Marijina in vzor dekleta. — Obilo sreče, Marijini nevesti!

Sheboygan, Wis. — Rev. Father Jakob Černe je zapustil slovensko župnijo Sv. Cirila in Metoda, katero je on ustanovil, sezidal cerkev, župnišče in sedaj še šolo in šel na hrvatsko župnijo v Milwaukee. O tej tako nepričakovani novici pričakujemo kaj več poročila. — Že danes pa lahko pripomnimo, da Sheboygančani nikdar ne bodo znali dovoli ceniti, kaj so imeli v Fathru Črnetu in koliko je on storil za nje. — Častitemu gospodu želim obilo blagoslova na novi župniji!

—o—

DOPISI.

East Helena, Mont. — Vreme imamo tukaj zelo krasno kakor v spomladi. Tudi „flu” nas je zapustila. Daj Bog, da bi se nikdar več ne povrnila. Z velikim veseljem prebiram naš list Ave Maria. Tukaj se za socialiste veliko ne zmenimo. Samo slabiči gredo za njimi. Pravi človek jim ne gre ne limance. Nekateri imajo list Prosveta. Čudno, da se ta list Prosveta imenuje. Imenoval bi se lahko „surovina”. Slišala sem nekoč govoriti nekega „prosvetarja” take reči, da še nikol take surovine. Častitajo si lahko socialisti nad tako „prosveto”.

Naročnica.

Denver, Colo. — Vkljub žalostnim časom, ko je prenakruto gospodarila „influenca” in pobirala iz naše srede naše drage, smo vendar pri nas napredovali. Spomočjo Rev. F.

Cyrila Župan, O. S. B. iz Puebla smo ustanovili novo slovensko hrvatsko župnijo. Prvo sveto mašo smo imeli 22. septembra, katero je daroval Rev. P. C. Župan. Nadalje je bila sv. maša 6. oktobra. Vsled bolezni ni bilo potem več sv. maše do 15. decembra. Od takrat naprej imamo redno službo božjo vsakih 14. dni in nedeljsko šolo in zvečer litanije. Na božični dan smo imeli tri sv. maše. Solze so nam stopile v oči, ko smo slišali lepo pridigo v svojem jeziku. Pri vseh treh svetih mašah je bilo polno ljudi. Kolekte, to je prve kolekte slovensko hrvatske župnije je bilo \$220.00. Od sedaj naprej bomo imeli službo božjo v Green Wood cerkvi na 47 in Pearl Street-u, kakor tudi nauk za otroke.

Predno svoj dopis končan, se v imenu vseh faranov prav lepo zahvaljujem čč. gg. Cirilu

in Petru Župan za ves trud, ki sta ga imela z nami. Bog naj jima bo plačnik za njih veliko delo v Denverski naselbini. **George Pavlakovič**, tajnik cerkve sv. Rožnega venca.

Umrli meseca decembra l. l. v Gilbertu, Minn. naš zvesti naročnik Ignacij Povh. Priporočano blagega pokojnika vsem naročnikom v pobožno molitev. Prerano umrli je zapustil žalujočo ženo in petero malih otročičev, ki jokajo za skrbnim očetom. Naj počiva v miru!

Mr. Frank Gaspari, naš vrli zastopnik v Clevelandu je nevarno zbolel. Priporočamo našega neumorno delavnega sotrudnika v pobožno molitev, da skoraj okreva in da bi še dolga leta deloval za razširjanje dobrega katoliškega tiska.

OTROŠKA PRILOGA.

NE KRADI.

V Chicago se je zgodil pretekli mesec ta le strašni slučaj.

Waddie je bil zelo poreden deček. Še le 9. let je bil star, pa je kradel, kar je dosegal. Bil je tudi že zaprt. Dne 17. decembra lani mu je dala mati devet dolarjev, da bi šel plačat „gas”. Toda Joe je dobil zopet skušnjave, da bi ukradel ta denar.

In ukradel ga je. Kaj je kupil, se ne ve, kajti Waddie je danes mrtev.

Našli so ga 29. januarja mrtvega v neki „shandy”, kakor so „papers” pisali.

In kdo ga je ubil? Kaj mislite, otroci?

Njegov prijatelj . deset let stari. „Steve”.

Waddie je najbrže kupil najprej „whiskey” in bil pijan in tako zaspal v „shandy”. V tem so prišli v shando „Steve”, „Joe” in „Bavvie”, sošolci Waddiejevi. Čuli so da ima Waddie veliko denarja. Zato je „Steve” vzel prazno „whiskey”—evo steklenico in trikrat udaril spečega „Waddie-a” po glavi in ga ubil.

Pomislite, otroci! Deset let star deček pa — „murderer” — ubijalec?! Ali ni to grozno?!

In Waddie? — Mrtev je! Ukradel je mami denar in — pogledjte, kako ga je Bog strašno kaznoval! Ubit je bil radi tega!

Umrli je nepripravljen!

Moj Bog, otroci, kaj mu je rekel Bog, ko je prišel v grehu predenj na sodbo?

Vidite otroci, kam pripelja človeka strast?

Sveto pismo pravi: plačilo za greh je — smrt?

Ali ni to res?

Vidite, Waddie je — strašna priča, da ima sveto pismo prav.

Otrok moj, nikdar ne ukradi ničesar!

CORNER.

Nazareth Home, Alton, Ill. — Dragi striček: — Tudi jaz bi rada znala za našega strička, ki nam razpošiljate tako lepo berilo po Ameriških naselbinah za narod. Sporočam Vam, da sem Slovenka in sem bila rojena v Radovici, blizu Metlike na Dolenskem. Moj

brat Jožef je v Vašem St. Joseph's College, Callicoon, N. Y. Doma sem hodila tri mesece v šolo in sem se naučila čitati „i, u, a”. Ko sem bila sedem let stara, sem šla z mamico in bratom Jožefom v Ameriko v Johnstown, Pa. Ko sem bila dvanajst let stara, sem šla v samostan sester „Presvete Krvi Jezusove” in bom sprejeta to leto v novicijat. Sedaj sem petnajst let stara in znam poleg angleščine govoriti slovenski, hrvatski in nekoliko tudi nemški. Prosim Vas, dragi striček, da bi prišli me enkrat obiskat v naš samostan Nazareth Home. Slovenskih deklet ni tukaj razven mene, druge so Hrvatske. Z iskrenim pozdravom Vam hvaležna
Mary Nemanič.

Chicago, Ill. — Dragi striček: To je moje prvo pismo, katero Vam pišem. Jaz hodim v 8. razved nemške farne šole sv. Pavla; v tej šoli nas je več slovenskih dečkov in deklic ker slovenske šole še nimamo v Chicago. Pa jo bomo menda dobili. Bog daj.

Zdaj že hodimo vsaki petek popoldne ob štirih k slovenskemu podoku v dvorani cerkve sv. Štefana.

Bivši kajzer je prišel že tako daleč da se hočejo celo nemški otroci iz naše bližine učiti slovensko. Jaz imam enega takega sošolca, ki bi tudi rad hodil v slovensko šolo, pa ne vem če ga bodo vzeli.

S pozdravom vdani Vam

Stanko Zupan,

ministrant slovenske cerkve.

Dragi Stanko, kar pripelji ga, le naj se uči. Saj smo se tudi morali nemško učiti. Striček.

Chicago, Ill. — Dragi striček: Tu Vam hočem napisati par vrstic in dam vedeti, da smo dobili v našo župnijo novega župnika, ki nas otroke lepo učijo slovenščino in katekizem. Vas pozdravim.
Mary Katich.

Chicago, Ill. — Dragi stric: Jaz Vam pišem, kako se kaj imamo. Zdravi smo vsi. In vas vprašam, dragi stric, kako se pa Vi imate. — Vas pozdravim. Adijo, z Bogom!

Mary Senica.

Chicago, Ill. — Dragi stric: V začetku Vas lepo pozdravim in vam dam vedeti, da smo vsi zdravi, hvala Bogu. Tako želimo tudi Vam, da li bili zdravi. Z Bogom.
Anton Vogrich.

Chicago, Ill. — Dragi Striček: Prav zelo sem vesela, da imamo tudi kranjska šola. Danes smo bili vsi pri spovedi in bom sla v kranjska cerkev k sv. Obhajilu. Sedaj ne morem dosti pisati ker še ne znam, bom pa drugič kaj več pisala, ko se bomo kaj več navadili.
Stefanja Mohar.

Chicago, Ill. — Dragi Stričko: Pred dva meseca smo glih sem prišli. Meni se prav dopade tukaj. In sem vesela ko imamo tukaj tako lepo slovensko cerkev. — Kako bi bili srečni če bi imeli slovenska cerkev v Ohio. Čes eden mesec bomo pa spet šli nazaj v Ohio. Rada grem ampak še rajše šla če bi imeli slovensko cerkev. Z Bogom.

Josefina Tomja.

Chicago, Ill. — Dragi Striček: Prosim oprostiti ker jast slabo pišem slovensko ker jest se u šoli učim englesko in ne slovensko sem se naučila od Mame. Sedaj pa govorijo da bomo imeli tudi tukaj slovensko šolo. Vas Pozdravljam
Juljana Tomažič.

Chicago, Ill. — Dragi Striček: Jast sem stara 12 let in hodim v St. Paul šolo sem v šestmo razred se še precej dobro učim. Č. s. M. Coletta je zelo stroga z nami pa tudi dobra k sv. obhajilo grem vsaki drugi teden. Vas pozdravim
Mary Gerbois.

Chicago, Ill. — Dragi moj stric: Zdravi smo vsi hvala Bogu do zdaj ne vem kaku bo zanaprej, marebiti bo bolje ko si mislimo. — Adijo z Bogom.
Midred Senica.

Chicago, Ill. — Dragi striček: Jaz bom stara 10 let. Hodim v 4. razred. Jaz se učim slovensko pisati. Pozdravljam Vas.

Anna Retel.

—o—

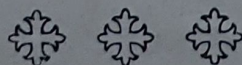
KDO VE,

v katerem jeziku je sledeči izrek?

B Eri tema Lia vem ari ja!

Naj mi odgovori takoj, kdor ve.

Vas **Striček.**

Knjige Zveze Katoliških Slovencev.

Zopet se približuje čas, ko bode Zveza Kat. Slovencev zaključila čas za nabiranje naročnikov na knjige za leto 1920, za tretje letnik.

Zbranega imamo že precej zanimivega in lepega čtiva, s katerim bomo zveselili naše naročnike. Tiskarna se že pripravlja, da bodo knjige Zveze za leto 1920. prekosile oba dosedanja letnika v lepoti tiska, v lepoti oblike in okrasitvi. Imamo tudi že vrsto lepih in zanimivih slik. — Skratka pripravljamo se, da bomo dali svojemu ljubemu narodu v roke knjige, ki bodo ponos Slovencev v Ameriki, da nas ne bode sram pokazati jih Slovcam doma, kaj zmoremo tudi mi Ameriški Slovenci.

Toda ali pa bodemo vspeli s svojim celotnim načrtom?

To je pa odvisno od podpore, katero nam bodo dali rojaki. Čim več naročnikov, tem lepše se bodo dalo narediti. Gre! Gre za nekaj na kar bomo lahko ponosni. Pomagajte nam. — Naročniki „Ave Maria“, ali prosimo preveč, ako vas pozivljamo, da bi vsak naročnik našega lista Ave Maria bil objednem tudi član Zveze Katol. Slovencev?

Nikakor! Poznamo vaše navdušenje za dobro stvar! Poznamo vaše požrtvovalnost za dober, katoliški tisk. Zato smo trdno prepričani, da bode Zveza štela prihodnje leto najmanj 3.000 (reči in piši tri tisoč) naročnikov.

Jura! Na delo! Mesec februar in mesec marec naj bodeta vzlasti v to posvečena, da bodemo Zvezo razširili po vseh naselbinah

Družba Sv. Mohorja je ponos Slovencev doma.

Zveza Kat. Slovencev mora biti ponos Ameriških Slovencev!

Cena za prihodnje leto je \$1.20. — Kdor jih naroči sam \$1.25. — Zastopniki naj nabirajo po \$1.20. — Vsem zastopnikom bomo poslali nabiralne pole te dni! — Kdor drugi tudi želi nekoliko storiti za to dobro stvar, naj piše po nabiralne pole!

Zveze Katol. Slovencev.

62 St. Marks Pl., New York, N. Y.

Zbirka vseh slovenskih mašnih in nabožnih pesmi. Primerna zlasti za šolsko mladino. Pesmi so brez not. Knjižica trdo vezana velja

35 centov.

Naroča se pri našem upravnistvu.

Za vse Ljudi in za Vse Slučaje!

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom, za slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SA GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, lino-
leum, posodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin,
stekla, korita in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI" —
Trije ambulančni in holniški avtomobili so vedno na razpolago za vsaki
čas, za vsako nezgodo ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v največjo zadovolj-
nost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

ANTON GRDINA, TRGOVEC IN POGREBNIK

6127 ST. CLAIR AVENUE.

Severova zdravila vzdržujejo
zdravje v družinah.

Kašelj v Februarju

kakor kašelj v drugem času izgine
hitro, ako se takoj pravilno zdravi-
te. Nikdar vam ne bo žal zaupati
v zdravilo, ki je bilo od leta 1881
priznано kot prijetno zdravilo proti
kašlju. Njegovo ime je

Severa's

Balsam for Lungs

(Severov Balzam za Pljuča). Dobi
se v vseh lekarnah. Kupite ga lah-
ko kadar ga rabite. Dobro je pa da
ga imate steklenico vedno v hiši.
Zavarovanje je proti kašlju, pre-
hladu, hripavosti in bolečine v grlu.
Poskusite ga danes. Cena 25 in 50
centov.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom
svoje veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezi-
kih, vseh cerkvenih potrebčin kipov, podob,
svetinjic itd.

In vsem slovenskim društvom pri nakupu
zastav in društvenih znakov

21 BARCLAY STREET, NEW YORK

Telephon, 5085 Barclay

Slovenski zobozdravnik

Dr. M. Josip Pleše

Ordinira od 10. ure zjutraj do 8. ure zvečer.
Ordinira tudi izven določenih ur po dogovoru.

Specialist in Bridge Work and Gold inlays.

338 E. 72-nd STREET NEW YORK CITY